

Aa Grundejerforening

Billedet formodes at være fra omkring 1950 -1960

Indhold

- 1: *Aa-visen*
- 2: *Kom maj, du søde milde*
- 3: *Fynsvalsen*
- 4: *Os i Aa*
- 5: *Aa..h!,,, hvor er der skønt*
- 6: *Hvor er det kønt*
- 7: *Når de lyse lærker synger over Danmark*
- 8: *Den gamle skærslippers forårssang*
- 9: *Jeg plukker fløjlgræs*
- 10: *Hilsen til forårssolen*
- 11: *Sommerens ø*
- 12: *Vi synger om de gode gamle dage*
- 13: *Du skal plante et træ*
- 14: *Smuk som et stjernesrud*
- 15: *Danse i måneskin*
- 16: *Danmark, nu blunder*
- 17: *Det kønneste land er Fyns*
- 18: *Aa-Fyn*
- 19: *Skuld gammel venskab*
- 20: *Fo ajle de små blomster*
- 21: *Bjørnen vågner*
- 22: *Storkereden*
- 23: *Et lille land og lige midt imellem*
- 24: *Sang til rigtige pensionister*
- 25: *Livets glæder*
- 26: *Hvornår er der dejligst i Danmark*
- 27: *Hymne til Aa*

Å - Aa ? visen - året 1947.

Mel.: Nys fyldte skøn Sired sit attende år.

(Jeg ved hvor der findes en have så skøn)

Når bøgerne grønnes og somren er nær,
den tid med det vejr, som vi alle har kær,
da vågner der i os en længsel og lyst
mod Åkrogens fred ved den blæstfriske kyst.

Vi traver på veje, vi turer på fed,
hvor viben gør vrøvl, vi forstyrrer dens fred,
men lærkerne synger og harer gør hop
og "bæsterne" stryger langs åen i galop.

Og så har vi skoven med graner og bøg
så ranke som lys, hjem for ugle og gøg,
anemoner og bregner og harer og rå,
og stilhed og ro kan her mennesket få.

Her nogle ved drivning og andre med flid
får kræfterne atter til hverdagens slid,
man leger med sand og man pukler med jord,
med maling af flagstang, af døre og bord.

Tornskade og solsort og gulspurv, musvit,
blåmejse og stære er tit på visit,
de kvidrer og synger fra morgen til kvæld,
med sangen de lønner for megen bær-gæld.

Når regnen den regner og stormen ta'r fat,
her er herligt i sjaskvejr ved dag og ved nat.
Om lynene blinke og havet gør larm,
i stuen vi hygger os ved ovnen varm.

Iblandt os er nogle, som godt kan li' vand,
lad os pjaske deri da så ofte vi kan,
er bæltet kun lille er vandet dog blåt,
ja vist er det dejligt - og så er det vådt.

I Hagenskov slottet var fængsel engang,
en biskop sad fangen i kælderen trang,
kong Frederik syvtal, som kronprins især
tit gæstede egnen og boede her.

Og når du er træt af alverdens halløj,
så und dig lidt hvile på Vielandsbjerg,
hvor høvdingen hviler i tjørnenes læ,
forstyrret han bli'r kun af markernes fæ.

Så hold da nu sommer med liv og med sjæl,
bliv brun som en neger og lad som en træl,
Når natterne længes bli'r dagene små,
først da er det tid at ta' afsked med Å.

John Hansen
boghandler

Kom maj, du søde milde...

Kom maj, du søde milde,
gør skoven atter grøn,
og lad ved bæk og kilde violen blomstre skøn.
Hvor ville jeg dog gerne,
at jeg igen den så!
Ak kære maj, hvor gerne
igen i marken gå.

Om vintren kan man have
vel mangt et tidsfordriv;
man kan i sneen trave,
det er et lystigt liv;
har leg af mange arter, især ved juletid,
vel også kanefarter
på landet hid og did.

Dog, når sig lærker svinge
mod sky med lifligt slag,
på engen om at springe;
det er en anden sag!
Men nu min kæphest rolig
i krogen hist må stå;
thi uden for vor bolig
man kan for sol ej gå.

Du derfor smukt dig skynde,
kom, kære maj, o kom!
at snart vi kan begynde
på marken vor springom.
Men fremfor alt du mange
violer tage med,
og nattergalesange,
og kukkeren tag med.

C.A. Overbeck.

Fynsvalsen.

1. Jeg kender et sted
hvor alt ånder fred,
ja, Fyn er den dejligste ø,
Med marker så grønne,
og haver så skønne-
hvor findes vel bedre miljø?.

2. Om foråret har,
en fynbo gjort klar
og han finder redskaber frem..
Han hvidter og river,
så Fyn stadig bliver
bevaret som slægternes hjem.

3. Om somren er Fyn,
det skønneste syn
med hegn og med stokrosers flor.
Når fuglene gynger,
i hylden og synger,
at Fyn er det bedste på jord.

4. I efterårs sus,
når høst er i hus,
og jorden er dækket med frugt
når roserne visner,
og bælteerne isner,
jeg finder her altid er smukt.

5. Hvor vejen slår bugt,
er landsbyer smukt
plaseret som perler på rad,
Med velholdte marker
og herregårdsparker-
en tur rundt på Fyn gør dig
glad

6. Et smørhul på jord,
er Fyn hvor vi bor-
med stolthed vi ser på vor ø.
Naturen er ødsel,
jeg priser min fødsel,
for her vil jeg leve og dø!.

OS I AA

Mel: Sejle op ad åen...

Det er godt at bo i Aa
- verdens dejligste sted.
Vi kan ud langs klinten gå
eller over det smukke Fed.
Her ved stranden i Aa
bli'r man vejrbidt og sej
her er frihed for sjælen
langt uden for alfarvej.
Åen, der "rasler" og bølgerne brusen,
Als "står på pæjle", når luften er klar,
mågernes skrig gennem vindenes susen
alt li' fra slot og til hytter vi har.
Ja, vi elsker alle Aa
det er noget, vi ved
vi er venlige men'sker,
som nyder stedets fred.

Når man bor i Aa
glemmes stress og besvær
skidt med alt det, vi skal nå
- bare leve nu og her!
Os der bor i Aa
ja, andre mener måske,
at vi virker lidt sære
men lad dem bare det...
Lærken slår triller og svanerne synger
fisken slår smut – se, en ny morgen gry'r
hejrerne letter så sivene gynger
ræven han jager og haren den fly'r.
Ja, vi elsker alle Aa
det er noget, vi ved
vi er venlige men'sker
som nyder stedets fred.

Elsebeth Storm, 2001.

AA....h!,,,,,,,,hvov er der skønt

Mel.: Fra Halifax til Spanien.....

På Vestfyn ud til Lillebælt,
der er en dejlig plet,
et lille sted der hedder Aa,
fortjener at bli' set,
tag bare mad og kaffe med,
og se jer lidt omkring,
for her er skov og fed og strand
og mange andre ting,
og elsker man naturen,
i solskin som i blæst,
er Aa den plet på jorden,
hvor man har det allerbedst.

Her har vi sommerhuse,
lidt strå og bindingsværk,
en campingplads og "Kolonien",
hvor vi kan gå bersærk.
Så pyntelige haver
med flag og blomsterbed,
alt går i stille harmoni
et natur- og værested,
og elsker

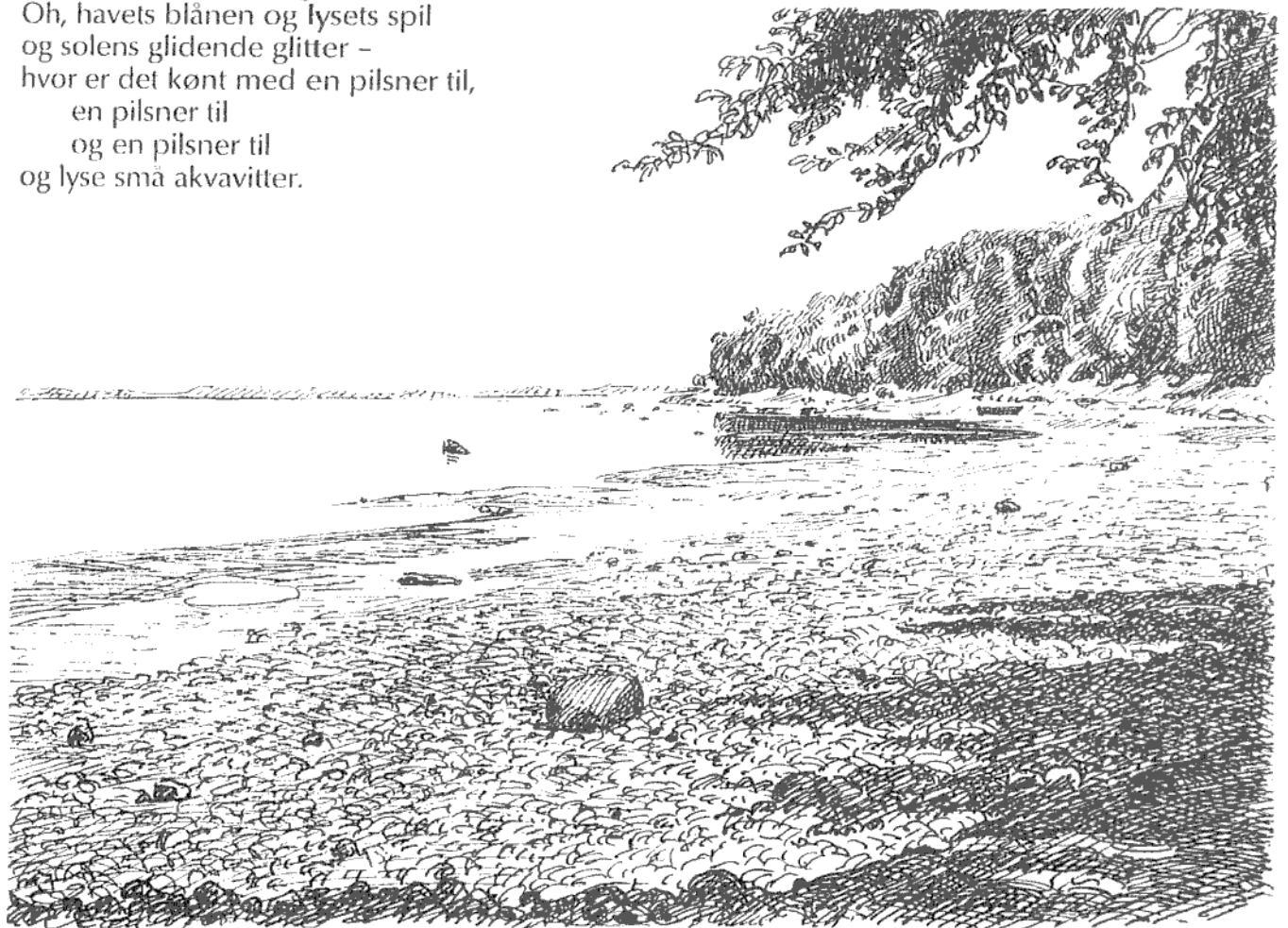
I haverne fasaner går,
og fugle ruger æg,
og åen kringler sig igennem
mosens sure klæg,
i skovens bryn et rådyr står
en tidlig morgenstund,
den vagtsomt kigger sig omkring,
opvagt af søvnens blund.
og elsker.....

Bliv gerne lidt hemed
i Aa ved solnedgang,
og gå en tur på "Feddet",
medens dagen går i svang,
så se, hvor vandet flimrer,
som var det pure guld,
i horisonten Helnæs Fyr,
står skarpt og alvorsfuldt.
og elsker.....

Hvor er det kønt –

Tekst: Piet Hein Musik: Ole Heyde

Der er en plet mellem hav og jord
af venlig bøgeskov værnet,
dær står en bænk ved et dækket bord,
hvis dug er dannebrogsternet.
Oh, havets blånen og lysets spil
og solens glidende glitter –
hvor er det kønt med en pilsner til,
en pilsner til
og en pilsner til
og lyse små akvavitter.

Syd for Lundebyrg. 22 Juni 82

NÅR DE LYSE LÆRKER SYNGER OVER DANMARK

Når de lyse lærker synger over Danmark,
og lune briser vifter mod din strand,
og de gyldne agre gynger over Danmark,
så længes jeg mod dig mit lille land.

Og så mindes jeg det sommersind derhjemme,
de solskinsbyggers lune rige spil
dine bølgers røst og bøgeskovens stemme
og véd det er hos dig jeg hører til.

Når de mørke skyer luder over Danmark
og marken ligger vintersortned hen,
og de kolde storme tuder over Danmark
så længes jeg mod dig mit land igen.

Og så kender jeg jo styrken under spøgen,
som vinterhærget trodsigt holder stand
og ved løvbrudstid står grøn igen som bøgen
så ved jeg, jeg har rod i dig mit land.

Når den store verden lytter til en tanke
et ord, en stor bedrift herhjemme fra,
så fornemmer jeg med fryd mit hjerte banke,
det er den stamme du er rundet af.

Og når alle veje åbnes over jorden
for danske og for det vi vil og kan,
må min tanke gå med tak til dig i norden,
jeg elsker dig mit lille store land.

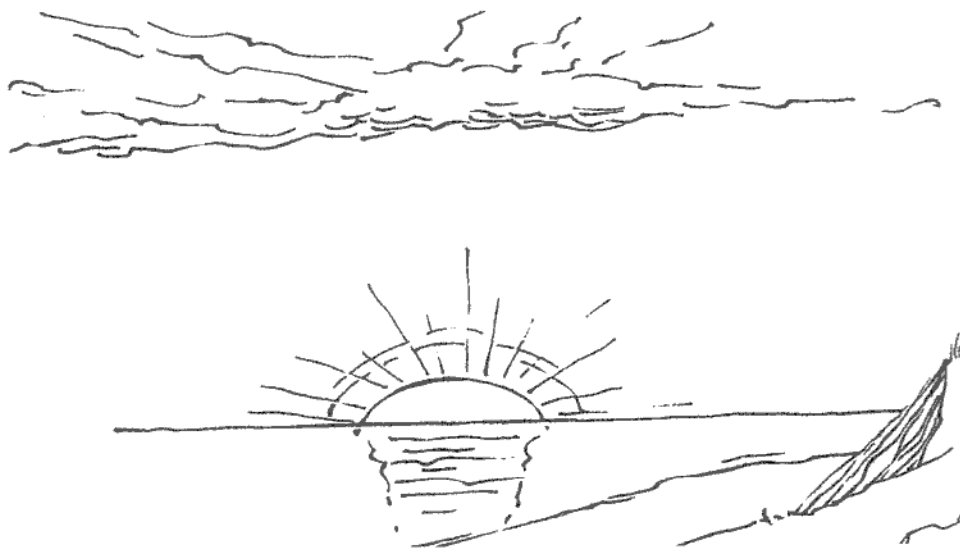

Den gamle skærslippers forårssang

Melodi: Kai Normann Andersen 1955

Tekst: Sigfred Pedersen

1. Nu lokker atter de lange veje,
og jeg har flikket de gamle sko.
Og jeg har skåret en grøn skalmaje
bag piledammen i Holstebro.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse,
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.
2. Hvor er min ungdom? Jeg ved det næppe.
Hvor var den skøn. Jeg var fri og løs.
Jeg sov i vejgrøftens blomstertæppe,
jeg sov hos landsbyens bedste tøs.
Med hende var det en fryd at bakse,
thi vårens duft var i hendes skød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.
3. Jeg var jo bare en skør skærslipper
foruden hjem og foruden ro.
Jeg var kun rakker og hundeklipper,
og bonden stænged' for mig sin lo.
Han var så selvsikker, thi hans akse
var plantet støt i et stort fad grød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.
4. Hvor er I nu, alle I jeg kendte,
hver buttet pige, hver kammesjuk?
Hver anden af jer på Sundholm endte.
Hver anden kvaltes i flaskens kluk.
Men jeg er stadig iblandt de vakse!
Mit hår er hvidt, men min tud er rød!
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.
5. Dengang var brændevin hvermands eje
thi den var billig, og den var ram.
Men malurt dufted' langs alle veje
og gav kulør til en fuseldram.
Å, soldebrødre, å, lurifakse,
I drak jer tumbet fra vid og sans,
men jeg sleb knive, og jeg sleb sakse
og plukked' malurt omkring sankthans.
6. Den, der har pligter, kan sagtens dømmes
en pjalt, som ikke betaler skat.
Men jeg er digter og jeg må drømme,
thi jeg er et med den lyse nat.
De digtere er så mange slagse,
og selv blandt dem er jeg kun en fant,
der sliber knive og sliber sakse,
og takker rørt for en kobberslant.
7. Og endnu venter de lange veje
med morgenkulde, med middagsglød.
Min slibesten kan jeg fortsat dreje
og holde næsen forsvarligt rød.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Jeg plukker fløjlsgæs

Melodi: Knud Vad Thomsen

Tekst: Sigfred Pedersen

En vår er kommet så mildt og stille
med drømmedufte om mark og vang.
På sølvstreng klimprer den friske kilde,
og fuld af sødme er fuglens sang.
*Jeg plukker fløjlsgæs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men blodet brænder i mine årer,
mit lille hjerte har ingen ro.*

Jeg synger ikke, jeg danser ikke,
der er så meget, jeg ikke når.
Er jeg bedrøvet? Jeg ved det ikke.
Jeg drømmer bare, og tiden går.
*Jeg plukker fløjlsgæs, og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Snart kommer prinsen fra eventyret,
mon da mit hjerte kan finde ro.*

Hans silkekappe har gyldne knapper,
kækt gynger fjeren på hans baret.
Og han er mandig og flot og tapper,
og på hans skjold er der ingen plet.
*Jeg plukker fløjlsgæs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men hvis han ser mig i pigevrmlen,
mon da mit hjerte kan finde ro.*

Lad hjertet hamre, lad blodet strømme,
mens barmen runder sit hvide lin.
Snart kommer helten fra mine drømme,
... skønt ingen ved det, er han dog min.
*Jeg plukker fløjlsgæs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Dig gi'r jeg alle mit hjertes blomster,
for du har taget mit hjertes ro.*

Hilsen til forårssolen

Melodi: Povl Dissing

Tekst: Benny Andersen

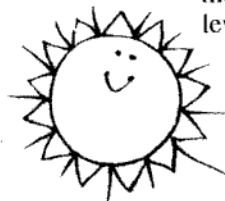
Det er forår. Alting klippes ned.
Der beskæres i budskadser og budgetter.
Slut med fordums fede ødselhed.
Vi begynder at træne til skeletter.
Jeg blir fem år ældre
ved hvert indgreb i min pung,
men når forårssolen skinner,
blir jeg ung!

Lad kun falde, hvad der knap kan stå ...
Men i så fald sku jeg altid komme kryv'nde,
hver gang skatten gir sig til at flå
mine sidste mønter fra mig hver den tyv'nde –
Jeg blir tom i hjernen,
træt og tung i sjæl og krop,
men når forårssolen skinner
står jeg op!

Og jeg fægter med min sparekniv.
Men den skraber bare hult i sparegrisen.
Der er ikke meget tegn på liv.
Selv i vinter var der dog en ko på isen.
Jeg har længe næret en
istap ved min barm,
men når forårssolen skinner,
blir jeg varm!

Solen skinner på fallittens rand.
Derfor denne dyrekøbte randbemærkning:
Der er caries i tidens tand.
Dens emalje trænger voldsomt til forstærkning!
Snart skal jeg og mine sidste
tænder skilles ad,
men når forårssolen skinner,
blir jeg glad!

Tag da kun min sidste spinkle mønt.
Livets sol er min den sidste del af livet,
for som solfanger er jeg nu begyndt
at forstå, at Alt og Intet er os givet.
Og en gang går solen sin
runde uden mig,
men når forårssolen skinner,
lever jeg!

SOMMERENS Ø

*Til afsyngning ved enhver festlig lejlighed
i Aa Grundejerforening*

Hver gang en sommer igen kommer dragende,
dvælende, farende hen,
er det som kom man i dybet af dagene
hjem til sin hjemegn igen.

Ude i verden, hvor jorden og himlene
skifter i ukendte skær,
længes man ind i sit ø-riges svimlende
verden af lunerigt vejr.

Åh, at forundres, at komme på luftene
let som et løvetandsfrø,
ned i det syngende, soledede, duftende
græs på en sommergrøn ø.

Her er man hjemme, hvor strømmen og vindende,
solen og skyerne går,
midt i det nu, som er selve den rindende
tråd mellem aldre og år.

Stranden, den stride, bestormet af vandene,
lægger sin vandrende ring
lukkende rundt om de varige, standende
enkle og evige ting.

Tavse, mens druehyld løfter mod rummene
sommerens glødende bær,
glider vi ind i den syngende, summende,
susende sommer og er.

Piet Hein

VI SYNGER OM DE GODE GAMLE DAGE.

Mel: Danmarks største kor...

1. En dejlig dag kan ikke os forynge,
men glæden bobler her ved dette bord,
og derfor vil vi alle sammen synge,
- vi leger, vi er Danmarks største kor.
2. Vi synger om de gode, gamle dage,
da sommeren var ekstra lys og lang,
da vi i hestevogn kunne age,
- da frøerne i gadekæret sang.
3. Vi synger om, når sommertøj blev syet,
om glæden ved de hvide lærredssko,
- når marmorkugleposer blev fornyet,
og puder, der blev nipsenålebo.
4. Vi synger om den lune sommeraften,
hvor vi med far og mor har spillet pind,
hvor fællesskabet mellem os var kraften,
der stadig tænder glæden i vort sind.
5. Vi synger om at vende tørv i mosen,
at mærke pligtens varme vingeslag,
om saftvand og sukkerbrød i posen,
- en pause på den varme sommerdag.
6. Vi synger om, da vejene var lange,
da cykler bar os gennem al slags vejr,
hvor vi i mørket følte os lidt bange,
skønt himlen havde tændt sin stjernehær.
7. Vi synger om de gamle købmandsdiske,
- så lange fra vore dages overflod -
hvor vi som børn kun vovede at hviske.
- En bulet bolchedåse gav dog mod.
8. Vi synger om, når korte dage endte,
når mørkningstimen langsomt satte ind,
en lille sang, før mor for lampen tændte,
har skabt en stemning i et barnesind.
9. Vi synger om de lange vaskedage,
- om gruekedel og om vaskebræt,
hvor mor i dampen måtte tønnen tage,
og mærke, hvad det var at være træt.
10. Vi synger om, når sneen lå derude,
om kakkelovne med marieglas,
om iskrystaller på en frossen rude
- og varmedunke på en sengeplads.
11. Men herligt var det, når vi sad derhjemme,
med stegte æbler på en strikkepind,
et fingerbøl vi prøvede at gemme,
mens far i piberøg var hyllet ind
12. Vi standser op - vi er her for at feste,
og fejre, at vi samlet er i dag,
måske var dagene, der gik de bedste,
men sammen vil vi hejse håbets flag.
13. For solen skinner stadig på vor himmel
og ungdom slutter op om vores bord,
tilsammen er vi midt i livets vrimmel,
og synger med i Danmarks største kor.

DU SKAL PLANTE ET TRÆ

Du skal plante et træ.
Du skal gøre een gerning
som lever når du går i knæ,
en ting som skal vare
og være til lykke og læ.

Du skal åbne dit jeg.
Du skal blive et eneste trin
på en videre vej.
Du skal være et led i en lod
som når ud over dig.

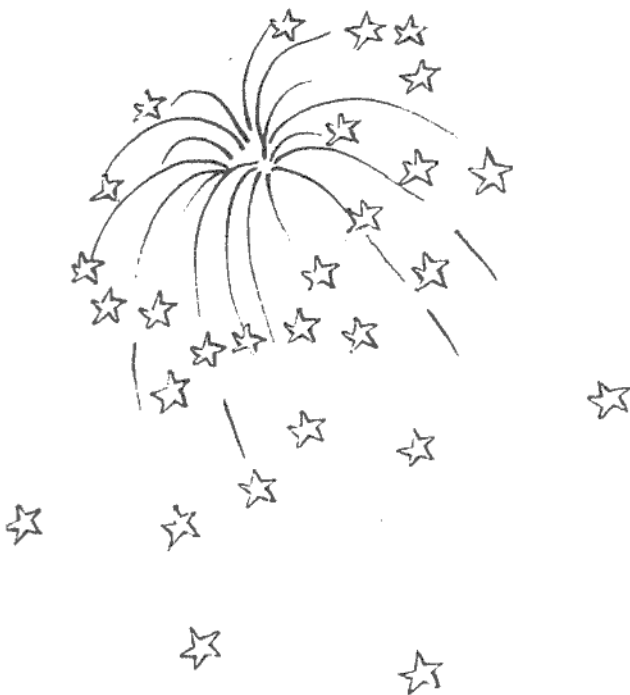
Du skal blomstre og dræ.
Dine frugter skal mætte
om så kun det simpleste kræ.
Du har del i en fremtid.
For den skal du plante et træ.

SMUK SOM ET STJERNESKUD

1. I den varme nat
fyldt med drømmen at
lykken varer evigt,
lyser månen op
på en kvindekrop
og hendes smukke ansigt.
Hun er bar' min store kærlighed,
Der bli'r større, der bli'r ved og ved.
*Smuk som et stjernesrud
som tiden går
smukkere ser hun ud
år efter år.*

2. Hendes hofters dans
i en strålekrans
gennem bølgebruset
og i måneskin
bli'r jeg lukket ind
lykk'lig og beruset.
Natten den er fyldt med kærlighed
Der bli'r større, der bli'r ved og ved.
*Smuk som et stjernesrud
som tiden går
smukkere ser hun ud
år efter år.
Smuk som et stjernesrud
som tiden går
smukkere ser hun ud
år efter år.*

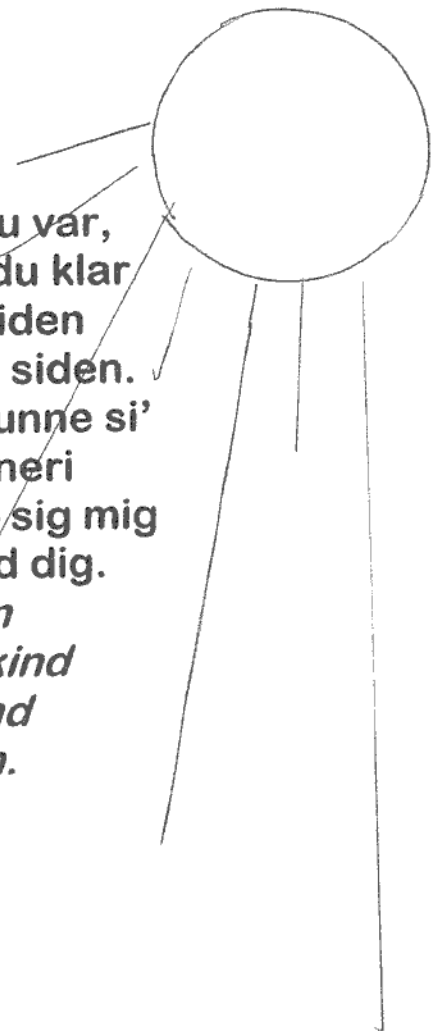
DANSE I MÅNESKIN

1. En flamme der aldrig bli'r tændt,
en rose der aldrig blev sendt,
et pigehjerte banker,-banker,
hvad hjælper de mig dine tanker.
De drømme der tændte mig før,
skal ud før de visner og dør,
så sig hvis du vil ha' mig,-ta' mig
så vil jeg danse med dig.

*Danse i måneskin
li'så tæt kind mod kind
vi lukker natten ind
danse i måneskin.*

2. Jeg husker så kejtet du var,
men under dit pjat var du klar
vi glemte hele tiden tiden
men jeg har husket den siden.
De blomster din mund kunne si'
ku' fylde et helt gartneri
jeg vidste du ku' li' mig – sig mig
om jeg skal danse med dig.

*Danse i måneskin
Li'så tæt kind mod kind
Vi lukker natten ind
Danse i måneskin.*

Danmark, nu blunder...

Danmark, nu blunder den lyse nat,
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger i mens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

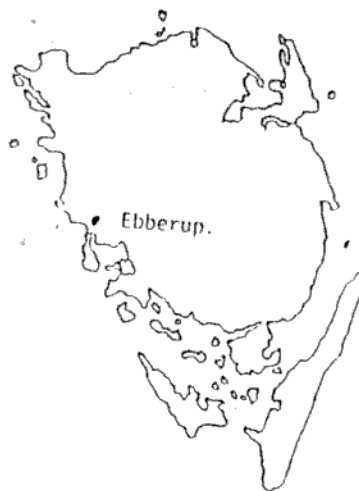
Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

Lærker som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang, som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Det kønneste land er FYNS....

Tekst og musik af Ole Heyde

Da jeg her til verden kom
lå jeg lidt og så mig om.
Så en eng, en skov, en ager.
Så min mor var fynsk og fager.
Sid'n har jeg altid syns,
det kønneste land er FYNS.

På den kønne ø jeg havned
føltes det som man var savned.
Nogen kyssed, krammed mig.
Mor var blød, hun ammed mig.
Sid'n har jeg altid syns,
det kønneste land er FYNS.

Siden hen, jeg kom i skole
og fik lært min "Ole Bole".
Rigsmål skal vi alle tale,
lærte fremmedord som gale.
Sid'n har jeg altid syns,
det kønneste sprog er FYNS.

Koret sang Carl Nielsens klang,
"Den milde dag er lys og lang".
Blandt soprannerne jeg så,
et par øjne himmelblå.
Sid'n har jeg altid syns,
det kønneste land er FYNS.

Da vi gik fra dansebal,
fulgte vi naturens kald.
Nattergalen sang den nat:
"Natten er vor egen" - skat.
Sid'n har jeg altid syns,
de kønneste nætter er FYNS.

Alle vore børn skal lære
være fynbo er en ære.
Glæd dig ved din vuggegave.
Fyn det er en dejlig have.
Jeg har jo altid syns,
det kønneste land er FYNS.

Fyn, det er så mildt et land,
alle smiler, hvis de kan.
Lykken den er værd at søge,
blandt de lyse fynske bøger.
Jeg har jo altid syns,
det kønneste land er FYNS.

Lad os alle vær' lidt synske,
lad os værne om det fynske.
I en tid hvor alt skal prøves,
må det ikke fra os røves.
Jeg har jo altid syns,
det kønneste land er FYNS.

Aa – Fyn

Mel.: Hr. Peder kasted' runer...

Der sad en lille fugl blandt rosenblommer,
den sang så glad om solskin og skærsommer.
Den sang om toner ømme
om redens bløde strå,
dens sang var glade drømme
om det jeg tænkte på.
Fyn, mit hjem under grønne ranker,
Fyn, mit hjem med de runde banker,
Fyn, mit hjem.

Der står så mange blomster fine, fagre
ved alfar veje og de grønne agre.
I sommer aften stille
de tager mig i favn,
med duft af øjne milde
og om et elsket navn.
Fyn, mit hjem med de gamle pile,
Fyn, mit hjem tusind blomster smile
Fyn, mit hjem.

En stjerne skinned' klar på himlens bue,
den tændte i mit bryst en hellig lue.
Så underfuldt den skinner
i klare stjerners skær,
den funkler som kær minder
om alt hvad jeg har kær.
Fyn, mit hjem mellem bælt og sunde,
Fyn, mit hjem med de grønne lunde,
Fyn, mit hjem.

Der sad et par der under havens grene,
de skumring holdt, men var dog ej alene.
Fra hjertets dyb de hørte
et lønligt fløjtespil
der underfuldt dem rørte
til tåre og til smil.
Åh vort hjem, hjertets dybe stemme,
Åh vort hjem, aldrig vil vi glemme,
Aa – vort hjem.

SKULD GAMMEL VENSKAB...

Skuld' gammel venskab rejn forgo
og stryges fræ wor mind?
Skuld' gammel venskab rejn forgo
med dem daw så læng', læng' sind?
Di skjønne ungdomsdaw, aa-ja,
di daw så svær aa find!
Vi'el løwt wor kop så glaadle op
for dem daw så læng', læng' sind!

Der er mi haand, do gammel swend!
Ræk øwer og gi' mæ dind.
Hwor er æ skjøn aa find en ven,
en haar mist for læng', læng' sind!
Di skjønne ungdomsdaw, aa-ja,
di daw så svær aa find!
Vi'el løwt wor kop så glaadle op
for dem daw så læng', læng' sind!

Fo ajle de små blomster.....

Fo ajle de små blomster dæ dow æ te i år,
o fovle, de æ ette te o seje,
så fin o frisk o faver, som bøjeskovi står,
dæ te har je aller før set leje;
o hvor je venjer øjet hen, je ser så sære tenj,
de løvter så fo'unerli her inje i mit senj!
Je mærker i år
i Danmark æ de vår,
de løvter så fo'unerli her inje i mit senj!
Naturen æ fo'aret, ejer je ha voen blenj.

Om moeni da fløjter, de fovle u me sanj,
som om de fo nattero vil takke;
o går je ne ve bækki i avtenstun iganj
da æ de, som bøllerne ku snakke;
så hvisker de så sælsomt i ellekrattes løv,
hver lille blomst, hun nikke mildt o sejer te mej; tøv!
Je mærker i år,
i Danmark æ de vår,
hver lille blomst, hun nikke mildt o sejer te mej; tøv!
Naturen æ fo'aret, ejer je har voen døv.

O folkets lyv æ heller knap, som de plejer von,
de skyer blomst i mannen simpel hytte
o vil I bare venjte ino et lille koen,
så bliver boni landets bedste støtte;
di gamle folkeviser, dæ ha lydt ve kamp o lej,
di æ som fovletoner, je ka høre på mi vej!
Je mærker i år,
i Danmark æ de vår,
di æ som fovletoner, je ka høre på mi vej!
De hele æ fo'aret, ejer o a de æ mej.

Mads Hansen

Bjørnen Vågner: Poul Dissing.

Når den slumrende bjørn i sit hi,
vågner op efter langvarig dvale,
og går ned i de grønnende dale,
er den russiske vinter forbi.

Den er slunken og finder et sted,
hvor bier har efterladt honning,
men den savner en plydspelset dronning,
den kan dele sin livsglæde med.

Ved en flod hvor den sorte stork står,
og forellerne springer så sprælske,
ser han hende, han drømte at elske,
dukke frem af den russiske vår.

Det er solskin og forår igen,
efter vinterens strenge strabadsfrost,
vær velkommende du signede gloasnost,
og vel mødt du min elskede ven.

Selv om hunbjørnen først er lidt sky,
si'r hun ja til sin kærlige mage,
de går uden at se sig tilbage,
mod en sommer forjættende ny.

„Storkereden“

Aa, August 4th. 1931.

Aa i Byger,
Aa i Blæst,
Feddet i bagende Sol,
„Storkeredens“ venlige Tag.
Bag Strandtorn og Caprifol!

Snerle kryber
Med Klokke blaa
Paa Digernes Kampesten,
Kornet bølger til Skovens Rand,
Solen glimter i Leen.

Bæltet lyser
Roligt blaat
Mod Strandklittens hvide Sand,
Als og Jylland fortones blidt
Fjernt over Kimingens Rand.

Skoven blaaner
I Aftendis
Og Maanens Sølvlys er tændt,
Fyret blinker fra Helnæs Strand
Mod Sønderbys gule Skrænt.

Natten daler
Sagte ned,
Feddet er roligt og lyst,
Tanken glider i stille Fred
Mod Drømmenes lyse Kyst.

Svend Holm.

5. "Årets Danske Sang: Et lille land og lige midt i verden",
tekst: Steen Krarup Jensen, musik: Jakob Freud-Magnus

- 1 Et lille land og lige midt i verden.
En lille plet til leg og liv og lyst.
Et lille land med bløde grønne bakker, folk, der snakker,
og med mange kilometer skumklædt kyst.
- 2 Et åbent landskab, rum til fantasier,
og mer' man må, end man skal passe på.
Her gror, i ly for verdens stride strømme, lette drømme.
Katastroferne har været få og små.
- 3 Det blæser tit, men oftest milde vinde,
kun sjældent går en storm til marv og ben.
Vi har ej gamle, tunge ting at hævne, blot en evne
til at brokke os, hvis våren er lidt sen.
- 4 Et morsomt land på ganske mange måder.
Ja, vi har altid nok at grine af.
Selv svære, dybe spørgsmål og debatter tåler latter,
blot man husker, man skal både gi' og ta'.
- 5 Et frodigt land, som mange folk besøgte,
og nogle blev, mens andre rejste ud,
hvor alle ved, at de, du ikke kender, kan bli' venner,
når du bare ikke stiller dem for skud.
- 6 Et land, hvor ingen magt står helt alene,
for ingen klarer alting, altid, selv.
Et land, med højt til loftet, plads for alle. Man kan falde,
men må gerne være med alligevel.
- 7 Et lille land med bittesmå problemer,
hvor livet er så let, når det er lyst.
Et lille land med sommerlune nætter, som besætter,
så man knap kan sove, selv når der er tyst.

SANG OM RIGTIGE PENSIONISTER

Mel. Flickorna i Småland

Som alle pensionister er vi ikke født i går.
Så der er hændt så mange ting i alle disse år.
Vi var her inden kreditkort og pizza og TV,
og engangsbleer, kuglepenne, video og PC.
Der var heller ingen fitness – der var gymnastik for hold.
Og vi fik ikke EPO, men gik ikke sukkerkold.
Der var ingen satellitter eller parabol i sving.
Og ingen havde hørt om charterflyvning til Beijing.

Vi kendte ikke internet, mobil og sms,
og tænkte kun på haven, når man snakkede om græs.
Vi flytted' ikke sammen, når vi fik hinanden kær.
Og bolle var kun bagerbrød og bøsse et gevær.
Tænk, vi klarede alligevel trods alt at følge med.
og det er stadigvæk som om, vi farer rask af sted.
For der er nu noget særligt ved en rigtig pensionist.
Det vil vi så forsøge at beskrive her til sidst:

Man husker langt tilbage, både hvem og hvad og hvor.
Men mindes ikke rigtigt, hvad der hændte én i går.
Når lyset bliver slukket, og en kerte bliver tændt,
så er det for at spare – sværmerierne er endt.
Der er blevet plads i huset – alt for meget – ser vi godt.
Men derimod er skabet til tabletterne for småt.
Hvis vi langsomt krakelerer, er det sandt, som det er sagt:
hos os har vi da heldigvis forstanden helt intakt!

Skønt der er sne på taget, og facaden er lidt trist,
så er der ild i pejsten hos en rigtig pensionist.
Det knager lidt i leddene, når kridtet rasler rundt,
og alting ta'r en time, hvor det før tog et sekund.
Er man ellers rask og rørig og er rimelig mobil,
så er det altid let at møde dagen med et smil.
Men hvordan man ellers har det, når der er en ting i vej'n,
det er hvordan man ta'r det, har vi hørt af hr. Piet Hein.

LIVETS GLÆDER

1.

Herren som skabte alt på jord,
skabte vel også dette bord,
okser og vildsvin, markens urt,
fjerkræ og fisk og sødt og surt.
Tror De at al den ting er groet
blot for at visne på sin rod,
nej, for at skænke kraft og mod
skabningens stolte herre.
Af kød og blod – til overflod
gavmildt os mennesker blev bordets glæder givet
og derfor, vid til evig tid
er det en hellig pligt at elske livet.

2.

Gemt i en drues gyldne skal,
sleben og fin som klart krystal,
gløder den vin, som viet ind
blev til at kvæge sjæl og sind.
Tankernes flugt får større hast,
alle de bånd, der bandt så fast,
som ved en trylleformel brast
over det fyldte bæger.
Thi vinens blod til sjælebod
og skøn opbyggelse os mennesker blev givet
og derfor, vid til evig tid
er det en hellig pligt at elske livet!

3.

Paradishaven lyste grønt,
Skaberen fandt, at alt var skønt,
Grundende så han sig omkring:
Har jeg nu husket alle ting?
Da så han Adam som en sten
Sove, og straks han var ej sen,
Tog han et overflødigt ben
Og skabte så en kvinde.
Ved himlens gunst for kamp og kunst
Til fryd for sjæl og legem gav han os en kvinde.
Og derfor, vid til evig tid
Er det en hellig pligt at elske hende!

HVORNÅR ER DER DEJLIGST I DANMARK

Musik: Kjeld Jørgensen
Tekst: Sigfred Pedersen

The musical score is written in G major and 4/4 time. It consists of five staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: "Hvor - når er der dej - ligst i Dan - mark? Når alt er for - vent - ning, og små - blom - sters hær be - bu - der at vå - ren er nær. — Når ly - set ta'r til, mens lær - ker - nes spil os stem - mer til an - dagt i dag - nin - gens skær. Når bø - gen står grøn og vid - un - der - lig skøn, ja da er der dej - ligst i Dan - mark. 2. Hvor mark."

2. Hvornår er der dejligst i Danmark?
Når ager og eng står i sommerens tegn,
og markerne skriger på regn.
Når skovbryn og strand
er ferieland.
Når pindsoen pusler i havernes hegn.
Når kornet står gult,
og når vandet er smult,
ja, da er der dejligst i Danmark.

3. Og snart bliver aft'erne mørke.
Men kornmodet flimrer i kimningens rand,
når høsten går ind over land.
De svingende læs
bli'r knejsende hæs,
og løvskoven står som en funklende brand.
Når natten får klang
under trækfugles sang,
ja, da er der dejligst i Danmark.

4. Med ét er det vinter i Danmark.
I mulde sig gemmer de slumrende frø,
der venter på vårbrud og tøj.
Men vinden bli'r hvas,
og frosten bli'r kras,
snart stivner den blånende bølgede sø.
Vi drukner i sne,
ja, men da må vi le,
thi da er der dejligst i Danmark.

5. Hvornår er der dejligst i Danmark?
Hver dag er en gave. Et under. En leg.
Hver dag er den bedste for mig.
Vær glad, du er til.
Det vekslende spil
kan stemme dit sind i september som maj.
I høst som i vår
og i skiftende kår
vi ved, der er dejligst i Danmark!

Hymne til Å

Melodi:Lundeborgvisen.

Er du træt og trænger til at hvile
Så ta' lige med mig ned til Å
For det er det bedste sted på jorden –
Her er tiden li'som gået' i stå
Her er skov og strand
Med en masse sand.
Her er fuglesang
Hele dagen lang.
Man kan høre vandets stille brusen
Og roen breder sig i krop og sjæl.

Har din hverdag fåt' dig til at stresse
Så ta' bare med mig ned til Å
Her er fred og ro – en hel oase,
Og problemerne, de bliver små.
Her er fold med får,
Vi på feddet går.
Her er blomsterduft
Og den friske luft.
Lærkerne på feddet slår en trille,
Og freden sænker sig – det kan du tro.

Er du glad og har du lyst til glæde,
Så ta' end'lig med mig ned til Å.
Her er vandet fyldt med diamanter,
Solen blinker lystigt i det blå.
Vi har campingplads
Det er ikke gas
Og vi har et slot
Det er meget flot.
Når vi går en tur omkring ved slottet
Mærker vi historiens vingesus.

Synes du det her, det lyder ked'ligt
Så ta'r du da lige gru'ligt fejl,
For vi har en lille grundforening,
Og her drøfter vi så meget gejl.
To bro'r bliver til én,
Vi har stadig mén,
Ska' vi ha' fibernet,
Det bli'r drøftet tæt.
Diskussionerne tar' store højder,
Og vi slutter med en lille dans.

Skrevet med kærlighed og respekt

Henny

